

SLUNEČNÉ DNY NA PLÁŽI, VÍTR VE VLASECH A JISKŘIVÉ POHLEDY

PETRA SCHIEROVÁ

Pac

Pohodová
romance

na lásku

PETRA SCHIEROVÁ

*Pac
na lásku*

SLUNEČNÉ DNY NA PLÁŽI, VÍTR VE VLASECH A NĚŽNÉ POLIBKY

PETRA SCHIEROVÁ

*Pac
na lásku*

Přeložil Rudolf Řežábek

First published in 2020 by © Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH,

Hamburg

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

Cover illustration © Michael Michajlov, 2025

ISBN 978-80-271-5538-5

KAPITOLA 1

„Basti, drž toho psa!“ Martina zoufale spěchala za plavým psem mudim, který jí ukradl čerstvě vyprané tričko z prádelní šňůry. „Capone, zastav se! Pust! Au, krucinál.“ Právě šlápla na koleje dětského vláčku a dokázala jen taktak udržet rovnováhu, aby nepadla jak široká tak dlouhá. Se sténáním zvedla bolavou nohu a masírovala si ji.

„Mami, krucinál se neříká!“ zvolal Basti a taky se rozběhl za psem. Sedmiletý chlapec byl mrštný, ale ne tak, jak by bylo zapotřebí. Capone kolem něj prosvištěl po schodech do horního patra.

Jupí, u nás je dneska zase veselo. Hned jsem věděl, že tohle je ten nejlepší domov, do jakého jsem se mohl dostat. Je to zábava, když za mnou moji lidé běží. Na honěnou bych si mohl hrát celý den. Haf!

„Stůj, Capone, počkej! To je mámino drahé stříbrné tričko!“ slyšela Martina shora volat devítiletou dceru Anniku. Něco zarachotilo. „Stůj, stůj!“

Ani náhodou. To by pak hra skončila.

„Zatraceně. Mami, Capone ti vzal tričko!“

„Já vím.“ Martina opatrně došlápla. Zjistila, že jakžtakž může chodit, a dobelhala se ke schodům. „Chyt ho. Dneska jsem si chtěla to tričko vzít na sebe.“

„Christina říkala, že bychom za Caponem neměli běhat, když něco provede.“ Annika se objevila nahoře na schodech. „Protože si pak myslí, že si chceme hrát na honěnou.“

Co pak to právě teď neděláme? Vždyť to byla taková zábava. Tak co bude? To už si nikdo nehraje? Capone se otřepal, rozvlnil huňatou srst a pak si stoupl vedle Anniky. Vážně to vypadalo, že hra skončila, a tak tričko jednoduše upustil. *Škoda. Rád bych si ještě chvíli hrál.*

Annika tričko rychle zvedla. „Ehm, mami, myslím, že dneska si ho na sebe už nevezmeš. Je celé poslintané.“

„No výborně.“ Martina se s povzdechem vybelhala po schodech a tričko si od dcery vzala. „Přitom by se tak pěkně hodilo k těm černým kalhotám.“ Ještě pořád měla na sobě jedovatě zelené pyžamo s krátkými šortkami, které jí její děti darovaly k Vánocům. Zářivě zrzavé vlnité vlasy jí padaly přes ramena do volně spleteného copu. To tričko musí ještě rychle vyprat. A taky se osprchovat. Udělat snídani pro děti. Připravit si podklady na schůzku s bankou. Uspořádat si poznámky pro večerní zasedání městské rady.

Káva. Nutně potřebuje kávu. A něco nového na sebe.

„Miláčku, mohla bys prosím opéct nějaké tousty a prostřít stůl?“ Letmo pohladila dceru po rameni.

„Ale já chci dneska k snídani čokoládové kuličky!“ ozvalo se okamžitě zezdola. Basti, taky dosud stále v pyžamu, poskakoval na dolním schodu nahoru a dolů. „Čokoládové kuličky, čokoládové kuličky! Se spoustou mléka!“

Martina se s povzdechem otočila. „Basti, je pondělí. Čokoládové kuličky jsou jen o víkendu, to přece víš.“

„Ale já bych chtěl...“

„Jestli máš chuť, můžeš si na celozrnný toust namazat trochu mandlového krému a vypít k němu sklenici mléka,“ nabídla Martina rychle alternativu, než se syn zmůže na protest.

„Ale...“

„A taky máme ještě pár jahod. Ty ti přece chutnají, že?“

Bastiho tvář se rozjasnila. „Můžu si dát k snídani jahody?“

„No jistě, proč ne?“

„Já chci taky jahody.“ Annika pomalu sestupovala ze schodů a v polovině cesty se opět otočila. „Radši si pospěš, mami. Musíme co nejdřív vyrazit.“

„Máš pravdu.“ Zaspala. To se jí stávalo zřídka, ale do postele padla až o půl druhé, protože stále hloubala nad výpočty pro rozšíření plovárny. Není divu, že budík přeslechla. „Hned jsem u vás. Basti, pojď se mnou nahoru. Taky se ještě musíš umýt a obléknout.“

K její úlevě syn okamžitě poslechl. „Ale zuby teď ještě ne, mají se čistit až po snídani. Je to tak, mami?“

„Máš pravdu.“ Něžně ho pohladila po zrzavých vlasech. „Už sis sbalil školní tašku?“

„Samozřejmě.“ Chlapec energicky přikývl. „Všechno připraveno.“

„Tak hurá do koupelny!“

Když se chystala otevřít dveře do své ložnice, najednou zdola uslyšela šťastný štěkot a pištění a chichotání své dcery. Pak něco zarahotilo. Překvapeně se zarazila a poslouchala. Chichotání zesílilo. „Je tam dole všechno v pořádku, Anniko?“

„Ano, mami. Jenom jsem vysypala psí krmivo. Ale já to zase uklidím. Běž se osprchovat.“

Sprcha. Ano. Martina na chvíli zavřela oči. A pak káva. Spousta a spousta kávy.

KAPITOLA 2

Thorsten hleděl s úsměvem z hráze na bahnité pláně, které se třpytily v ranním slunci. Na tváři cítil lehkou brízu, silnou jen tak, aby k němu zanesla slanou vůni Severního moře. Hladina dosáhne nejnižší úrovně až za necelé dvě a půl hodiny, a proto ze svého místa viděl v dálce třpytící se vodu v přílivových mělčinách.

Asi přede dvěma lety se přestěhoval do Lichterhavenu, aby společně se starším nevlastním bratrem Larsem oživil nepoužívanou loděnici a začali stavět sportovní lodě a jachty. Od té doby si zvykl se tady na hrázi ráno před zahájením práce nakrátko zastavit a souznít s přírodou.

Byl se sebou víc než spokojený, protože už měl za sebou ranní běh a taky trochu silového tréninku na lavici s činkami, kterou si postavil do kouta obývacího pokoje. Když byla venku příliš velká slota, nechal běžecké boty ve skříni a raději trénoval na veslařském trenážeru, ale dnešní ráno bylo přímo ztělesněním dobrého počasí. Na vzdáleném obzoru pluly malé obláčky, jinak byla obloha až kýčovitě modrá a slunce na tak časném letním ráno už docela slušně hřálo. Letní prázdniny ještě nikde nezačaly, a tak byl Lichterhaven prozatím ušetřen davů turistů. Dalo se ale počítat s náporem jednodenních výletníků – i když dnes bylo pondělí.

Thorsten na okamžik zavřel oči a užíval si vlahý vánek, křik racků, kteří se v krkolomných obrazech proháněli po mělčinách a hledali snídani, skřípání korouhvičky, jež stála o něco dál po jeho pravici vedle jednoho z dřevěných domků, v nichž v hlavní sezoně měli službu dobrovolní záchranáři a plavčíci. V každém z domků byl taky umístěn kiosek. V tuto chvíli byly všechny stále ještě zamčené.

Když znovu otevřel oči, musel krátce zamžourat, protože ho slunce oslepilo. Zároveň odněkud zaslechl rozzlobený ženský hlas, který proti větru křičel něco, čemu nerozuměl. Teď si však uvědomil, že v tom hlase nezní hněv, ale zoufalství!

Polekaně se rozhlédl kolem sebe a bezděčně zadržel dech, když uviděl rusovlasou ženu, jak běží dolů po stezce podél břehu za chundelatým plavým psem. Pes se jí pravděpodobně vytrhl, protože vodítko táhl za sebou po zemi. Šťastně štěkal, zas a znovu se k ženě obracel, ale nevypadalo to, že by chtěl poslechnout.

Úsměv na Thorstenových rtech se trochu prohloubil. Dnešek byl zjevně jeho šťastným dnem. Spontánně se vydal k nejbližšímu schodišti na hrázi a spěšně po něm seběhl dolů. Vykročil po dlážděné cestě mezi trávníky na opalování a na pobřežní stezku dorazil právě ve chvíli, kdy se úplně vyčerpaná rusovlasá žena zastavila a pronásledování vzdala.

„Dobré ráno, Martino.“ Stále se usmíval a přistoupil k ní.

„Vrať se, Capone! Ke mně. Sakra.“ Thorstena si nejspíš všimla až teď. Zmateně zvedla hlavu. „Cože? Ach ano, dobré ráno.“ Znovu obrátila pohled do dálky. „Capone! Ke mně. Propána, to snad není pravda. Dnes není můj den.“

„To neříkejte. Dnešek je tak krásný.“ Thorsten by jí nejraději položil ruku na paži, aby ji uklidnil, ale její uštvaný a nepřítel-
ský pohled mu napověděl, že by si měl držet odstup. „Capone utekl? Myslel jsem, že s ním chodíte do Christinity psí školy.“

Podráždění v Martinině pohledu ještě zesílilo. „Jak to víte?“

Zasmál se. „Jsmo v Lichterhavenu. U nás ví každý o každém všechno. Nebo alespoň téměř. Jako místní obyvatelka byste to měla vědět lépe než já. Kromě toho, moje švagrová je Christinina sestra a já si s ní a svým bratrem musím o něčem povídat, když se občas setkáme.“

„Ale nemusí to přece být zrovna o mně a mých neúspěších v psí škole.“ Martina si povzdechla, ztěžka dosedla na pobřežní zídku a prohrábla si vlnité vlasy. „No to je nadělení. Teď jsem už zase rozčuchaná jako ježibaba.“

Thorsten na ni pohlédl s velkým zalíbením. Od té doby, co ji před víc než rokem poprvé spatřil, ji považoval za jednu z nejkrásnějších žen, jaké v životě potkal. „Váš účes je úplně v pohodě, Martino. Trochu rozčuchaný, nic jiného.“

Rozzlobeně se na něj podívala. „To opět dokazuje, že muži o takových věcech nemají ani páru. Kéž by byl jen trochu rozčuchaný, takhle nemůžu mezi lidi.“

„Přeháníte.“ V jeho očích byla dokonalá, ale o tom raději pomlčel.

„Ani trochu.“ Její pohled se upřel za něj. „Capone! Pojď sem. Nemám čas ani chuť za tebou pořád běhat.“

* * *

Thorsten se pomalu otočil a asi pět kroků za sebou uviděl ovčáckého psa, který jeho a Martinu zvědavě a vyčkávavě pozoroval, a přitom trochu poštekával, což podezřele připomínalo drzé pochechtávání. „Ahoj, Capone.“ Thorsten dal svému hlasu záměrně velmi klidný, vyrovnaný tón. „Tak se konečně můžeme seznámit. Ty svou paničku zlobíš?“

Ahoj, ahoj. Capone přišel o dva kroky blíž, zvedl hlavu a očichal ho. Kdopak jsi? Vypadáš mile. Jenže mně skoro všichni lidé připadají

milí. Ty ale nějak víc. Vyzářuješ takový klid. To se mi líbí. I když jsem si vlastně dál chtěl hrát na honěnou. Ale moje panicka už asi nemůže. Vypadá trochu vyčerpaně. A našťvaně. Přitom jsem si chtěl jen hrát. Určitě jsem ji nechtěl rozzlobit. Mám ji rád, protože jsem u ní a Bastiho s Annikou našel nový domov. A líbí se mi tam mnohem víc než v útulku pro zvířata.

„Pomalou vstaňte a obejděte mě.“ Thorsten se přikrčil a opatrně natáhl ruku, aby ji Capone mohl očichat. „Pak můžete vzít vodítko. Nedělejte ale žádné prudké pohyby.“

„Nikdy nedělám prudké pohyby.“ Martina opatrně vstala. „No, možná někdy. Ale jen proto, že mám v bance důležitou schůzku a už mám zpoždění. A jako na potvoru mi právě teď Capone utekl, protože jsem si podvrtila nohu a vodítko mi vyklouzlo z ruky.“

„Zranila jste se?“ Thorsten znepokojeně zvedl hlavu. „Bolí vás to?“

„Ne víc než dneska ráno, když jsem jednou nohou šlápla na koleje Bastiho dětské železnice.“ Martina nad tím jen mávla rukou. „Není to tak hrozné.“

Capone zatím přišel ještě blíž a zvědavě přičichl k Thorstenově ruce.

Hm, fakt hezky voníš. Takže teď tě mám úplně oficiálně rád. Myslím, že je moc fajn mít lidi za přátele. Haf.

„Jsi docela k světu, víš to? Trochu střapatý, ale myslím, že tak to má být.“ Thorsten se na Martinu usmál. „Možná byste si pro jistotu měla zajít s tou nohou k doktorovi, jestli jste se dnes už podruhé zranila.“

„Vy jste mě asi vůbec neposlouchal.“ Martina našťvaně obrátila oči v sloup. „Na návštěvu lékaře nemám čas. A tak zlé to zase není, když jsem s tím dokázala běžet půl kilometru za Caponem.“

„Nanejvýš tři sta metrů, pokud jste překročila hráz tamhle u hlavní silnice.“

Martina se jediným krokem zařadila vedle něj a popadla vodítko. „Jak myslíte. V každém případě mi to jako ranní cvičení stačilo.“

„Časné sportování a stres tak brzy poránu, to nejde dohromady.“ Thorsten jemně pohladil Caponeho po hlavě a krku a pak se znovu zvedl. „Jinak není zač.“

„Cože?“ Martina zmateně svraštila čelo a vzápětí si odkašlala. „Ach ano, děkuju vám, že jste Caponeho přilákal.“

„Už jste někdy zkoušela vykročit opačným směrem, když vám uteče? Lars to tak vždycky dělal na začátku s Jolie– a fungovalo to.“

Hele, já neutíkám. Jen si braju. Nikdy, nikdy bych nikam neutekl. Vždyť jsem ve svém novém domově a s novými lidmi fakt šťastný!

Martina, nyní viditelně podrážděná, si promnula čelo. „Proč všichni vždycky vědí všechno lépe, pokud jde o mého psa? Nemám čas...“

„Možná byste si ho prostě měla udělat, Martino.“ Thorsten se snažil nebrat si její jedovatý tón osobně, protože viděl, že je opravdu vystresovaná. „Takový pes potřebuje hodně času a pozornosti.“

„Já vím.“ Opět nasadila svůj nepřístupný výraz a lehce vtáhla hlavu mezi ramena. „Dnešek prostě není můj den.“

Bylo mu jí líto, i když předpokládal, že to by Martina stejně neocenila. „To se ještě může změnit. Je teprve ráno.“

„A spěchám, jak jsem se už zmínila.“ Martina rázně zkrátila vodítko. „Musím jít.“

„Dobře.“ Záměrně o půlkrok ustoupil. „Kdy máte schůzku v bance?“

Podívala se na náramkové hodinky. „Za půl hodiny.“

„A potom?“

Mírně pozvedla obočí. „Co potom?“

„Co budete dělat potom?“

„Mám nějaké povinnosti na plovárně a musím si promluvit s lidmi z teplárenské společnosti. Vypadá to, že jedno z oběhových čerpadel se co nevidět chystá odejít na věčnost.“

„Kdy si uděláte přestávku na oběd?“

Trochu strnula. „Nikdy.“

Thorsten na ní viděl, že to myslí vážně. I když se pohyboval na tenkém ledě a jeho bratr ho před tím varoval, dospěl ke spontánnímu rozhodnutí. „V půl jedné. Vyzvednu vás u plovárny.“

„Cože?“ Udiveně vykulila oči, ale on se rychle otočil a dlouhými kroky se vrátil ke schodům, které vedly na hráz. Když jich polovinu zdolal, na okamžik se otočil a viděl, že Martina stojí stále na stejném místě a provází ho pohledem. Krátce tedy zvedl ruku na rozloučenou a odhodlaně se odvrátil.

Šlo to lépe, než čekal. Martina ho už několikrát odmítla. To však ale bylo docela dávno a od té doby respektoval bratrovu radu, aby tuhle mladou vdovu nechal na pokoji. Ale čemu by uškodilo, kdyby ji trochu vylákal z její ulity? S těmi svými ženskými křivkami, souměrným obličejem s jasně modrýma očima a nádhernými, ohnivě zrzavými vlasy vypadala prostě úchvatně. A taky byla milá, když nebyla ve stresu a nelámala si zrovna hlavu s tím, jak ho vykázat do patřičných mezí. Co nejhoršího by se tedy mohlo stát?

S těmito myšlenkami se nakonec vrátil do loděnice, kde se posadil ke svému psacímu stolu a prošel si objednávky materiálu na motorový člun, který měl Lars od příštího měsíce začít stavět pro bohatého obchodníka z Hamburku.

KAPITOLA 3

Martině připadalo, že už snad potisící zamžourala na rádiem řízené hodiny na zdi vedle dveří kanceláře. Vteřinová ručička se tiše a rovnoměrně otáčela kolem dokola. Bylo čtvrt na dvanáct a ona se nemohla ubránit pocitu, že jí v žaludku třepotá křídly malý ptáček. Bez ohledu na to, jak moc se snažila, nedokázala vymyslet žádný věrohodný důvod, proč by měla schůzku s Thorstenem Brunnerem zrušit. Vlastně to vůbec nebyla schůzka, protože ji neodsouhlasila. Jen zkratka propásla okamžik, kdy mu mohla dát košem – protože jednoduše odešel.

Zcela očividně nehrál fér a na to mu tedy rozhodně nepřistoupí. Na něco takového nemá čas ani energii. Kromě toho je vdaná.

Tedy byla vdaná. Kdysi.

V duchu se nevyhnutelně vrátila k onomu březnovému dni před šesti lety, kdy jí u dveří zazvonila policie, aby jí oznámila, že její manžel Axel měl smrtelnou autonehodu. Zavínil si to sám. Jel příliš rychle, jako vždycky, a nezvládl zatáčku na sjezdu z dálnice. Kvůli té rychlosti se pak s autem ještě několikrát převrátil. Ještě dnes se v ní občas vzedmul hněv, když si vzpomněla, jak byl neopatrný. Prostě ji tu nechal na holičkách. A proč? Aby se dostal do cíle o pár minut dřív?

Vždy jezdil v rychlém pruhu, a to nejen na dálnici. Dokonce i ve škole se vždycky do všeho vrhal po hlavě, snažil se víc než ostatní. Od té doby, co tvořili pár, měl on vždycky hlavní slovo. Zamílovali se do sebe, když chodila do jedenácté třídy a on už třetím rokem získával zkušenosti v bance, kam ho přijali hned po maturitě.

Zpočátku nikdo nevěřil, že jejich vztah vydrží. Pět let byl v tak mladém věku prostě příliš velký rozdíl. Alespoň tak to viděli její tchán a tchyně. Ale Martina, která byla trochu stydlivá, se s tím sebevědomým, odhodlaným a přímočarým Axelem cítila pohodlně a bezpečně. A on navíc oceňoval její shovívavost a organizační talent – a taky skutečnost, že vyvažovala jeho temperamentní chování. Brzy si začali dělat plány do budoucna. Oběma bylo naprosto jasné, jakou roli bude každý z nich hrát.

Axel si chtěl založit vlastní živnost. Mohl se opřít o značné dědictví po dědečkovi a chtěl ho použít k vybudování vlastního podniku. Mělo to být něco speciálního. Plavecký bazén. Nebo spíš bazén s mořskými vlnami, jak ho viděl v jiných, větších turistických letoviscích.

Martina se vdávala ve třiaadvaceti letech a o pouhý rok později Axel podepsal kupní smlouvu na pozemek před hrází. Ve stejném roce se narodila Annika, která završila jejich rodinné štěstí. Alespoň tak si to Martina myslela. Po rodinné idylce však nebylo ani stopy, protože Axel věnoval veškerý svůj čas a energii plánování bazénu. Martina mu přitom kryla záda. Tak si to přece domluvili a ona by to nikdy nezpochybňovala. Byla šťastná. Spokojená. Mladá matka a manželka začínajícího podnikatele. Po ničem jiném netoužila.

Během dvou let jim dost narostly dluhy, ale stavba bazénu byla téměř dokončena. A taky se narodil Basti. Konečně měli pár týdnů pro sebe, čas se nadechnout, aby zase fungovali jako rodina.

Alespoň během vánočního období. V lednu následujícího roku začaly přípravy na slavnostní otevření plovárny a bazénu s vlnobitím. Martina opět vynaložila veškeré úsilí, aby Axela podpořila, běhala od jedných dveří ke druhým, i když byla hodně unavená, protože Basti celé noci nespál, navíc sama navrhla a taky vytvořila webové stránky a připravovala letáky a plakáty.

Bylo to vyčerpávající, ale taky vzrušující období. Čas plný očekávání a naděje. Bazén prostě musel být úspěšný. Zdálo se, jako by celý svět čekal na den otevření 15. června. Vzrušený a plný napětí.

Ale pak přišel ten březnový den, který všechno změnil. Martina se občas sama sebe ptala, jak tohle hrozné období vůbec přežila. Nebylo možné, aby zahajovací ceremoniál odložila. Všechno bylo závazně naplánované. Tři měsíce od pohřbu do onoho dlouho připravovaného dne byly v její paměti jedinou mlhavou noční můrou.

Její rodiče i tchán a tchyně při ní samozřejmě stáli. Bez nich by si pravděpodobně neporadila. Oni však ztrátou trpěli úplně stejně a byli taky jako omámení, takže nakonec velká část břemene stejně skončila na bedrech Martiny. Dvouletá Annika, Basti, který byl ještě miminko, provoz bazénu, kterému prakticky vůbec nerozuměla. Po maturitě sice začala studovat podnikovou ekonomiku, školu však nedokončila. Rychle si uvědomila, že důležitější jsou pro ni jiná témata, jako například cestovní ruch. Po svatbě chtěla studijní zaměření změnit, ale pak otěhotněla a své plány odložila k ledu.

S Axelovou životní pojistkou se dokázala udržet nad vodou, ale na splácení dluhu šlo hodně peněz a ji čekala tvrdá škola života, než se naučila, jak vést podnik a co to znamená být za tolik věcí sama zodpovědná.

Axel se splnění svého snu už nedožil, v průběhu let se však bazén stal i Martininým snem, neodmyslitelnou součástí jejího života.

Postupem času si nedokázala představit, že by se podnikání zase vzdala. Stálo to příliš mnoho potu, srdce a duše – samozřejmě Axela, ale teď i ji samotnou.

Když po necelých dvou letech začala konečně nahrazovat červené číslice v účetních knihách černými a úspěch jí dodal odvahy, snažila se zasazovat o cestovní ruch v Lichterhavenu, iniciovat projekty a uzavírat a rozvíjet spolupráci s asociací cestovního ruchu a obchodním svazem. Od loňského léta byla členkou městské rady a ještě víc se angažovala v plánování budoucnosti rodného města.

Měla svůj život pod kontrolou, a to už dobrých šest let. Nic jiného nechtěla. Určitě ne muže, který by ji odváděl od jejích cílů. I když Thorsten bezesporu vypadal dobře. Nemohla a nechtěla nic riskovat. Bolest a žal v srdci ustoupily a vybledly v matnou, nepříjemnou vzpomínku. Axela milovala. Opravdu moc. I když z dnešního pohledu by možná některé věci udělala jinak. Její tehdejší život byl pro ni správný a určitě by byl správný i dnes, kdyby byl Axel stále naživu. Jenže všechno dopadlo jinak a to, co měla teď, bylo přesně tolik, kolik mohla – a chtěla – zvládnout.

Bezděčně sáhla po zlatém prstenu, který nosila na řetízku kolem krku. Byl to její snubní prsten, který si sundala z prstu asi rok po Axelově smrti. Ten jeho mu dala s sebou do hrobu. Tak si to kdysi, hned na počátku manželství, spíš z legrace domluvili. Pokud by jeden z nich zemřel – a oni se domnívali, že to bude až někdy po osmdesátce –, snubní prsten bude pohřben s ním a pozůstalý partner po období smutku svůj prsten odloží, ale bude ho dál nosit s sebou. Dosud si vzpomínala, jak žertem dodala, že se Axel může po její smrti klidně znovu oženit a pak dát prsten do trezoru, aby jím svou novou ženu neobtěžoval. To však pro něj nepřicházelo v úvahu, protože jak řekl, právě ona je pro něj jedinou dokonalou ženou a po její případné smrti by se už nikdy po jiné nepoohlížel.

Přesto – nebo možná právě proto – byl pro ni její snubní prsten něco jako kotva, motivace. Po Axelově smrti překonala všechny obtíže. Prsten jí připomínal, že dokáže cokoli, když bude chtít – nebo muset. A to bylo v tuto chvíli mnohem aktuálnější než kdy jindy.

„Vypadáte, že byste teď opravdu potřebovala pauzu.“

Při zvuku Thorstenova hlasu Martina trhla hlavou a odvrátila pohled od monitoru počítače, na který zírala víc než deset minut, aniž vnímala jediný konkrétní detail. Když ho uviděla stát ve dveřích, srdce jí nepatříčně poskočilo – samozřejmě v šoku. Podvědomě hledala útočiště v hněvu. „Panebože, vy jste mě ale vyděsil.“ Trochu se napřímila a narovнала v ramenou. „Co tu děláte?“

„Stavil jsem se pro vás, jak jsme se dohodli.“ Smířlivě se na ni usmál, čímž se mu vedle levého koutku úst vytvořil malý dolíček. Bylo to rozkošné!

Ne. Důsledně potlačila jakýkoli náznak rodící se přitažlivosti. „Nic jsme si nedohodli.“

„Ale ano.“

„Já jsem s vaším návrhem nesouhlasila.“

„Ale ani jste ho neodmítla.“ Jeho úsměv se prohloubil. „Pojďte, trocha čerstvého vzduchu a dobrého jídla vám jenom prospěje. Jste dost bledá. Málo spíte?“

„Myslím, že do toho vám nic není, pane Brunnere.“

Přistoupil blíž k psacímu stolu. „Už jsme se přece oslovovali křestními jmény, Martino. Prosím, nerušte to jen proto, že jsem vás tak trochu přepadl.“

„Trochu – to je dobré.“ Nejraději by zkřížila paže na hrudi, ale to jí pak přece jen připadalo příliš dětinské.

„Kručí vám v břiše.“ Do úsměvu se mu vloudila ironie. „To mi nevymluvíte. Mám dobré uši.“

„Já se vás nezbavím, dokud si neprosadíte svou, vidíte?“

Její našťvaný tón ho přiměl zvažnět. „Můžete mě kdykoli vyhodit ze dveří, jestli jsem na vás příliš dotěrný. S tím dokážu žít, Martino, protože už jsem velký kluk.“ V očích mu šibalsky zajiskřilo. „Ale spíš si myslím, že se jen prostě bojíte.“

„Bojím?“ Rozhořčeně se zamračila. „Čeho? Snad ne vás!“

„Mě asi ne, ale toho, že by vám moje společnost nemusela být tak nepřijemná, jak právě doufáte.“

„To je naprostý nesmysl, a navíc ještě paradoxní.“

„To si nemyslím.“ Na rty se mu vrátil úsměv. „Zkuste to. Já nekoušu.“ Zakašlal. „Alespoň ne na prvním rande.“

Ptáček v jejím břicho znovu zatřepotal křídly. „Tohle není rande. Jen přestávka na oběd.“

„Lepší než nic.“

S povzdechem vstala. Noha jí stále bolela. Ale hlad opravdu měla. „Předpokládám, že jste něco naplánoval.“

„Jenom jsem rezervoval stůl u *Dvou racků*. Venku na ulici. Počasí je příliš pěkné na to, abychom seděli uvnitř.“

„U *Dvou racků* se stoly nedají rezervovat.“ Sáhla po kabelce, která jí visela přes opěradlo židle.

„Jde to docela dobře, když člověk pádně argumentuje.“ Galantně jí nabídl rámě, ale ona si ho nevšimla a odhodlaně kolem něho vyšla ze dveří.

„Vy jste podplatil Sonju.“

Zasmál se. „Ne, Kaie. Náhodou tam byl, aby zkontroloval kuchyň, a slíbil, že se o naše jídlo osobně postará.“

„Jen se předvádí.“ Nemohla si pomoci a pousmála se. „Kaiův matjesový salát ovšem miluju.“

„Kdo ne?“ Thorsten ji následoval dolů po schodech k zadnímu východu z budovy, v níž byl bazén. „Podává se s krupavými smaženými

bramborami a chutným míchaným salátem ze čerstvé zeleniny. Uvidíte, že vám to během chvilky zvedne náladu.“

„Já mám náladu dobrou.“

Když stáli na ulici, Thorsten si ji ze strany pozorně prohlížel. „Myslím, že se mýlíte. Vidím to tak, že vaše nálada je na tom stejně bledě jako vy sama. Pravděpodobně proto, že ji v sobě už dlouho pečlivě dusíte.“

„Co tím myslíte?“ Martina zvedla hlavu spíš překvapeně než našťvaně.

„Pohrčíváte se ve své práci a v závazcích vůči městu. Ne že bych si toho nevážil. Je obdivuhodné, co všechno dokážete, zejména se dvěma malými dětmi.“

Lehce našpulila rty. „Ale má to jeden háček, že?“

„A to se vám nelíbí.“ Tiše se zasmál, hřejivě a až příliš příjemně.

„Já prostě pořád nevím, co je vám do mého způsobu života,“ odsekla proto o to urputněji.

Pomalou kráčeli bok po boku směrem k přístavu a hlavní ulici Lichterhavenu.

Thorsten se na ni znovu úkosem podíval. „Svůj život máte pevně pod kontrolou. Dokážete se taky někdy uvolnit?“

„Ne. Proč bych měla?“

Trochu naklonil hlavu. „Vy to vážně nevíte?“

Zamračila se. „Ne.“

„Dobře, tak to zkuste a já vám ukážu, k čemu by to mohlo být dobré.“

Malý ptáček v jejím bříse se choval jako podlý zrádce. Jeho neustálé třepotání narušovalo její ostražitost. „Kolikrát vás ještě budu muset odmítnout, než pochopíte, že o vás nemám zájem, Thorstene?“

„Jdete se mnou na oběd, takže předpokládám, že mě chcete alespoň trochu poznat.“

Obrátila oči v sloup. „Prakticky jste mě donutil, abych s vámi šla.“
Velmi lehce do ní šťouchl loktem. „Jste příliš sebevědomá na to, abych vás mohl nutit do něčeho, co sama nechcete.“

Sebevědomá? V tu chvíli se tak vůbec necítila. Ale mohla to předstírat – alespoň pokud se nedívala do jeho vyzývavě jiskřivých očí.

„Proč se mnou jdete, když ne ze zájmu?“

„Kvůli vztahům s veřejností.“ Pro jistotu se upřeně zahleděla přímo před sebe.

„Cože?“

Polkla a znovu se usmála. „Volil jste mě do městské rady. Alespoň jste řekl, že mám váš hlas.“

„To jste měla a pořád máte.“ Zvědavě se na ni podíval. „Takže tímhle obědem si chcete udržet voliče?“

„Spíš si do budoucna zajistit jeho hlas. Příští volby se budou konat až za další čtyři roky.“

„No, aspoň něco. Protože pokud chcete, abych vás i nadále podporoval a hlasoval pro vás, musíte mě opravdu dobře poznat. Jak jinak budete vědět, jak mě v budoucnu v městské radě co nejlépe zastupovat?“

Bezděčně se zasmála. „Vždycky všechno otočíte tak, jak se vám to hodí, že?“

„Pokud se to dá zařídit. Ale musíte uznat, že se tak úplně nemýlím.“ Široce se usmál. „A vy jste s tím začala. Myslím s těmi vztahy s veřejností. Pamatujte, že pokud si se mnou vybudujete dobrý vztah, můžu pro vás pozitivně ovlivnit spoustu dalších lidí. Například svého bratra.“

„Ten by pro mě hlasoval i tak.“

„A jeho ženu a její rodinu.“

„Ti by mě taky volili. Celý život se s nimi přátelím.“

„Naše zaměstnance a zákazníky,“ pokračoval neúnavně ve výčtu. „Řemeslníky, kteří nám občas pomáhají. Lidi z obchodního svazu. Všechny majitele restaurací a bister, od kterých si každý den objednááme jídlo.“

„Dobře, dobře!“ Se smíchem rezignovaně mávla rukou. „Chápu to. Nevzdáváte se tak snadno.“

„Proč taky, když cíl, který mám před sebou, stojí za to.“

Srdce jí nečekaně klopýtlo. „Možná je to váš cíl, ale ne můj.“

„Ale to jen proto, že jste ještě nedorazila na tu správnou odbočku, která vás dovede na mou cestu.“ Mezitím došli ke kavárně a bistru *U Dvou racků* a na jednom z malých stolků před vchodem stála dokonce rezervační cedule se jménem Brunner. Thorsten galantně přisunul Martině jednu ze dvou židlí. „Prosím, krásná dámo. Posadte se.“

Váhavě si sedla. „To jste mi dokonce i objednal?“

„To bych si nikdy nedovolil.“ Mrkl na ni a posadil se naproti ní. Stůl byl tak malý, že do sebe lehce naráželi kolena, což u Marty vyvolávalo lehké chvění. „Vy nejste žena, která by si to dala líbit.“

„To je dobře, že to uznáváte.“ Martina sáhla po jídelním lístku, který ležel na stole, i když už dávno věděla, na co má chuť. Kaiův matjesový salát se smaženými bramborami byl příliš lákavý, i když pro její postavu to bude pohroma. Ledabyly otáčela stránky a kupodivu si vybavila, jak za ni Axel velmi často jednoduše sám objednal, když si vyšli ven. Znal ji totiž tak dobře, že přesně věděl, co má ráda.

„Ahoj, Thorstene, tak už jsi zase tady.“ Objevila se vedle nich Sonja, která střídavě obsluhovala u pultu a obcházela stoly jako číšnice, a usmála se na ně. „A vidím, že se ti povedlo přivést svůj nový úlovek. Dobré odpoledne, Martino. Dlouho jsme se neviděly.“

„Dobrý den.“ Martina instinktivně zaujala obrannou pozici, i když měla Sonju ráda. „Nejsem jeho nový úlovek. Zašli jsme jen na oběd.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pac na lásku***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.